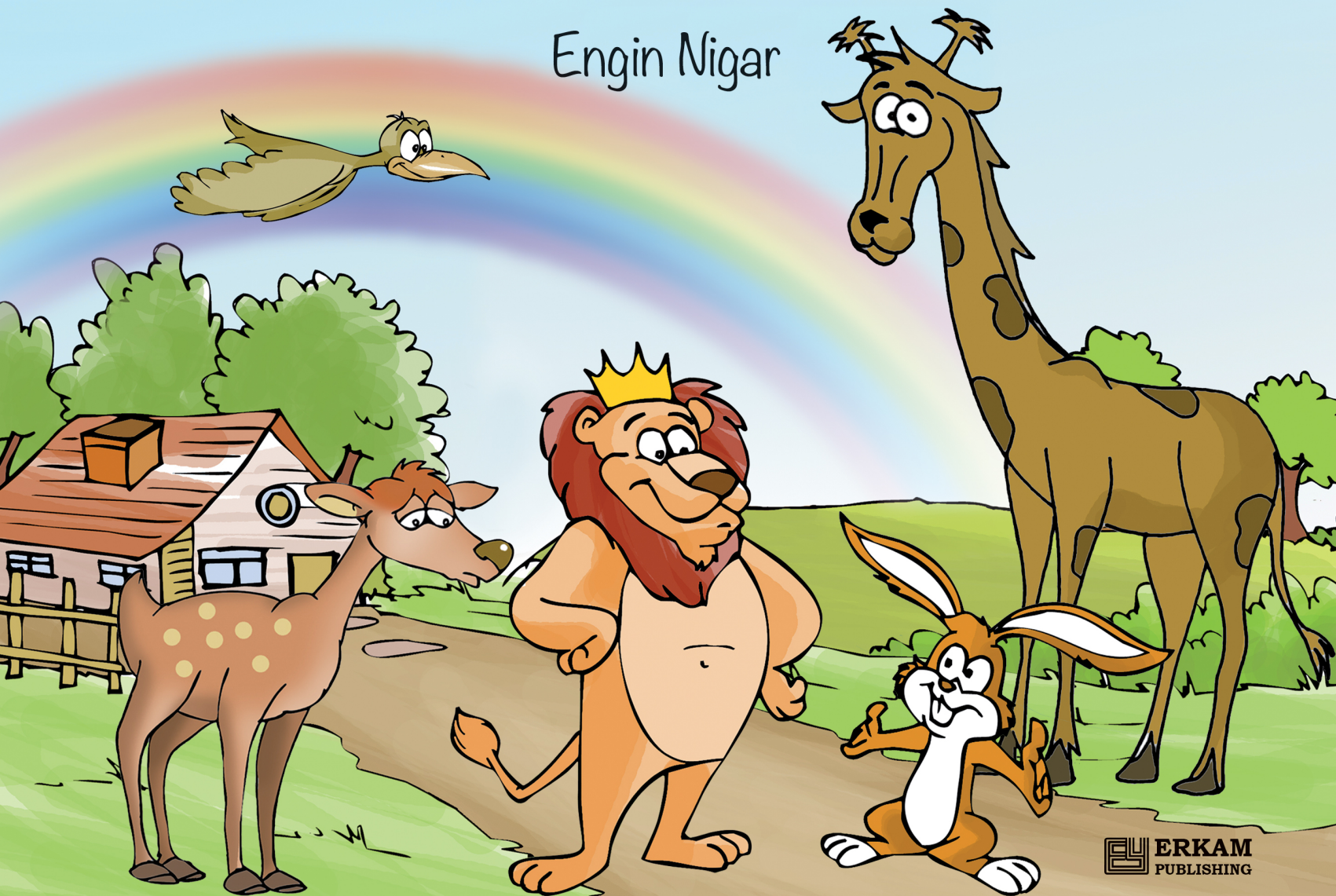

MESEK A JÓ ERKÖLCSRŐL

Engin Nigar

MESÉK A JÓ ERKÖLCSRŐL

Engin Nigar

© Erkam Publications - Isztambul 1445/2023

MESÉK A JÓ ERKÖLCSRŐL

Engin Nigar

A könyv eredeti címe: Güzel Davranış Hikayeleri

Szerző: Engin Nigar

Fordította: Kiss Zsuzsanna Halima

A fordítást ellenőrizte: Ahmet Barişçil
Paulus Krisztina
Bocor Ráhel Fatima

Grafika: İlhan Baştaş

ISBN: 978-625-440-742-0

Címe Ikitelli Organize Sanayi Bölgesi
Atatürk Bulvarı, Haseyad
1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir, Isztambul, Törökország

Tel: (+90-212) 671-0700 pbx

Fax: (+90-212) 671-0748

E-mail: info@islamicpublishing.org

Web site: www.islamicpublishing.org

Nyomda: Erkam Printhouse

Language: Hungarian

TARTALOMJEGYZÉK

A BÁTOR NYÚL	5
AZ OKOS RÁK ÉS AZ ERŐSZAKOS POLIP.....	11
AZ ÁLMODOZÓ CICA.....	17
A KÍVÁNCSI ÖKÖRSZEM	22
A MAGÁNYOS SZARVAS	27
A NYÚL GYŐZELME	31
A SZÓFOGADATLAN KISKACSA.....	38
SZERENCSÉT HOZ-E A KATICABOGÁR?	44
A ZSIRÁF ÉS AZ ELEFÁNT	49
AZ OROSZLÁN FURFANGJA	54

AZ ÖNZŐ RÓKA ÉS A JÓSZÍVŰ FARKAS	60
A SZÍVTELEN LEOPÁRD.....	66
AZ OROSZLÁN KALAUZA	71
A TYÚK GONOSZ TERVE.....	76
A RÓKA PRÓBATÉTELE	82
A HIDEGVÉRŰ MEDVE	88

A BÁTOR NYÚL

Valahol messze-messze, egy távoli földön volt egy sűrű erdő. Ennek az erdőnek egy a szigorú, mindig haragos oroszlán volt a királya. Nehéz természete volt a királynak, nem tudott megbocsátani annak, aki hibázott.

A király gyakran sétált erdejében, a többi állat pedig félve menekült előle. Az erdőben mindenki ismerte a király rossz természetét, és ezért nem is szerette őt senki.

Egy nap az oroszlán ismét sétálni indult birodalmában. Ahogy az állatok meglátták, mindenfelé menekültek előle. Büszkeség töltötte el a királyt, és azt gondolta magában:

— Ej, milyen erős is vagyok! Még a pillantásomtól is remeg mindenki. Aki csak meglát, azt nézi, hogy hova bújhat előlem!

És ilyen gondolatok közepette sétált tovább.

Mire leszállt az este, az oroszlán az egyik végétől a másikig bejárta az erdőt. Mire hazaért, el is fáradt, és alaposan leszidta a rókat, aki nem vette őt észre, és keresztezni merte az útját. Így hát a királynak sikerült minden állatot megfélemlíteni és elűzni magától.

Milyen kár, hogy az erdőben egyetlen állatnak sem volt bátorsága megmondani az oroszlánnak, hogy milyen csúnyán viselkedik! Kivéve egy kis nyulacskát. Ez a kis nyulacska már számtalanszor meg akarta mondani az oroszlánnak, hogy mindenki boldogtalan az uralma alatt, de nem talált senkit, aki mellé állt volna. Mégis eltökélte, hogy még ha egyedül is, de egy napon bizony kiáll az oroszlán elé.

Az élet így folyt tovább az erdőben, míg egyszer az oroszlán ismét elindult, hogy ellenőrizze birodalmát. Ahogy az állatok meglátták, szokás szerint elmenekültek. Egyedül a nyulacska nem menekült el. Azt gondolta magában, hogy most már aztán eljött az idő, hogy megoldja ezt a helyzetet. És mintha az oroszlán ott se lenne, tovább falatozott a tisztás fűvében.

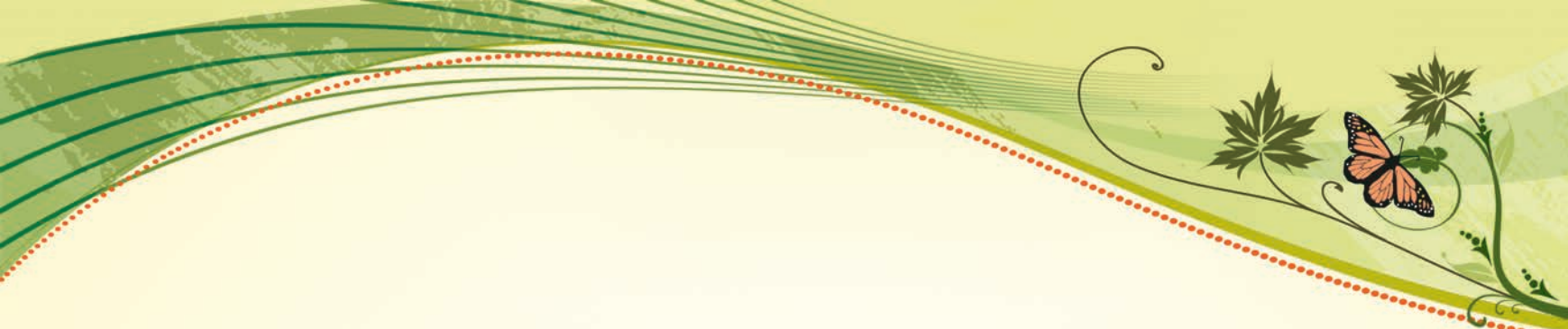
Ezt a viselkedést látva a király nem hitt a szemének. Hirtelen azt se tudta, hogy mit tegyen! Aztán első döbbenetéből magához térve ráfordult a nyulacskára:

— Hé, te nyúl! Gyere csak ide élém rögtön!

A nyúl minden bátorságát összeszedve, sietség nélkül, nyugodtan az oroszlán elé sétált:

— Tessék, királyom! Nekem szóltál? - kérdezte teljes nyugalommal.

— Hát ki máshoz szóltam volna? Látsz itt rajtunk kívül bárkit? - morogta az oroszlán.

— Parancsolj, királyom, hallgatlak! - mondta a nyuszi, mire az oroszlán dühösen kérdezte:

— Lássuk csak, te nyúl, miben bízol, hogy nem félsz és menekülsz előlem? Talán nem félsz tőlem?

— Miért kellene félnem? Csak eszegetek itt a tisztáson. Nem vettem észre, hogy jössz, de nem hiszem, hogy bármi olyat csináltam volna, ami miatt félnem kellene. Csak az fél, aki valami rosszat tett! - mondta a nyúl.

Ettől a választól az oroszlán igencsak feldühödött, de annyira kíváncsi volt arra, hogy honnan veszi a nyúl a bátorságát, hogy tűrtette magát:

— Nos, ha így van, a többiek miért menekülnek előlem, ha meglátanak? Talán ők valami rosszat tettek?

— Nem, királyom. Egyikük sem tett rosszat, ha valaki rosszat tett, az bizony te vagy. Király vagy, és mégis megfélemlíted a népet, és ahelyett, hogy szeretnének téged, pont az ellenkezője igaz. De királyom, nézz körül, van-e csak egyetlen barátod is? A haragod miatt saját magadat ítélted magányosságra - mondta bátran a nyúl.

Senki nem merészelt még így szólni az oroszlánhoz, és a király megdöbbsent. De el is gondolkodott. Aki a saját haragján nem tud uralkodni, az hogyan tudna uralkodni egy hatalmas erdőn? A király sokáig hallgatott, aztán így szólt:

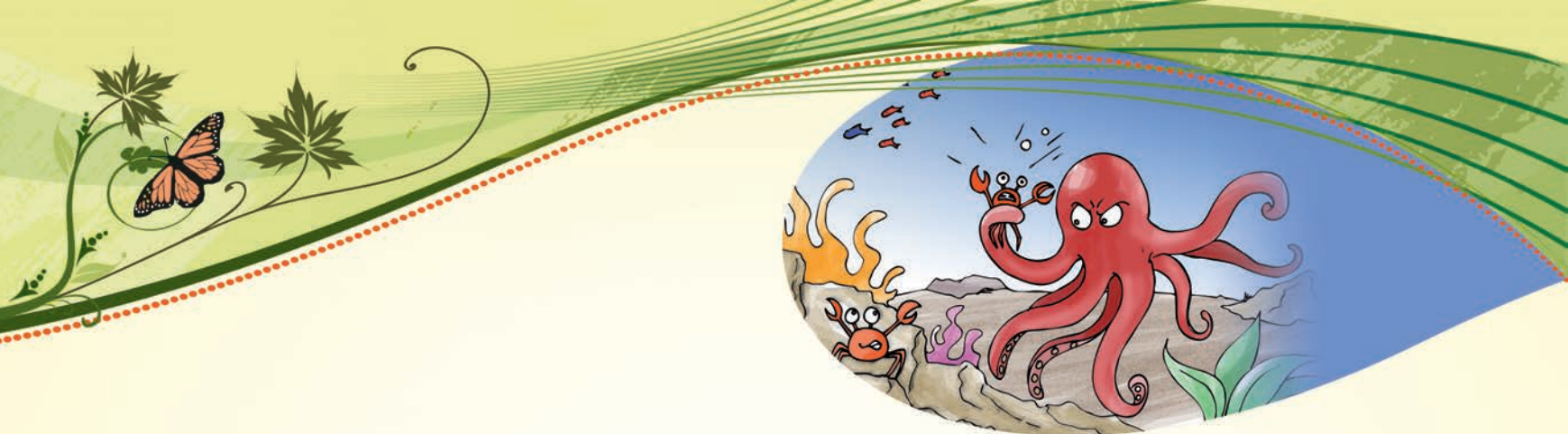
— Soha nem gondoltam volna, hogy egy kis nyulacskában ilyen nagy bátorság legyen, hogy elélem álljon, és megmutassa nekem a helyes utat! Bizony, én erősnek gondoltam magam, de most már tudom, hogy a valódi erő a szívben van. Attól éreztem magam királynak, hogy megfélemlítettem szegény népemet, de mostantól kezdve próbálok olyan király lenni, amelyet megérdemelnek!

A többi állat, akik addig rejtekhelyükről figyelték a történeteket, tapsolni kezdett. Az oroszlán ezt hallva felkiáltott:

— Bravó, köszönöm neked, nyulacska! Ha mindenki olyan bátor lenne, mint te vagy, a világon senki sem zsarnokoskodhatna másokkal!

A kis nyulacska így térítette észhez a hatalmas oroszlánt. A többi állathoz hasonlóan ő is félt az oroszlántól, de ha nem szedi össze a bátorságát, és nem emeli fel a hangját a félelem soha nem ért volna véget.

Ettől a naptól kezdve a nyulacska lett a leghíresebb állat az erdőben, az oroszlán pedig jó királya lett népének.

AZ OKOS RÁK ÉS AZ ERŐSZAKOS POLIP

Az óceán mélyén élt egyszer egy erőszakos polip. Mindenkit megtámadott, aki csak a szeme elé került. Az óceán fenekén lapult meg, holtnak tette magát, és egyetlen harapásra lenyelte az arra úszó gyanútlan kis állatokat. Néha unalmában a nálánál nagyobb állatokat is megtámadta.

Ugyanebben az óceánban élt egy csapat rák. A rákok nem ártottak senkinek, csak éltek az életüket.

Egy napon a rákok egymás között játszottak. A nagy vidámságban olyan hangosak voltak, hogy a hangjuk a polip fülébe is eljutott. A polip nem tudta elviselni a hangzavart, és azonnal a nagy vidámság irányába indult. El is érkezett oda, ahol a rákok játszottak.

A dühös polip azonnal a rákok közé vetette magát. Amennyit csak tudott, hatalmas karjaival megragadott közülük. A többi rémülten menekült, hogy mentse az életét.

Telt-múlt az idő. A veszély elmúltával a rákok ismét előjöttek. De nagyon fájt a szívük elvesztett barátaikért, és már egyiküknek sem volt kedve játszani. Csak ácsorogtak, és nem tudták, hogy mihez kezdjenek. Mély csend honolt köztük. Aztán az egyik rák megtörte a némaságot:

— Barátaim! Többen közülünk a félelmetes polip vacsorájává váltak. Nagy a mi fájdalmunk! De vajon tehetetlenül várakozzunk? Honnan tudhatjuk, hogy a polip nem jön el újra? Ezért össze kell fognunk ellene, és nagyon óvatosnak kell lennünk.

Egy másik rák azt mondta erre:

— De mit tehetnénk? Hogyan védhetnénk meg magunkat ettől a hatalmas poliptól?

— Én idősebb vagyok nálatok, több mindent megéltem már! - mondta az előző rák - Ezért hallgassatok rám, és akkor legyőzhetjük a polipot, és megvédhetjük a barátainkat!

A többi rák megfogadta az öreg rák tanácsát. Most már, ha játszottak, egy őrt állítottak maguk közül. Az őr figyelmeztette a többieket, ha valami veszély közeledett. És egy napon ismét megpillantotta a polipot! Az őrt álló rák azonnal figyelmeztette a társait, és a polipnak üres kézzel kellett hazatérnie.

A polip nagyon feldühödött, hogy egyetlen rákot sem tudott zsákmányul ejteni. Annyira mérges volt, hogy hazafele még egy cápára is rátámadt! De kár volt ezt tennie, mert a cápa erősebb volt nála, és éppen csak meg tudta menteni az irháját.

Eközben az öreg rák nagyon megunt, hogy folyton a polip támadásaitól kell félniük. Muszáj volt megoldást találni a helyzetre! A rák is látta, hogy a polip megtámadta a cápát, és alig tudott megmenekülni tőle. És ekkor a ráknak támadt egy csodálatos ötlete: A cápától kell segítséget kérni a polip ellen!

Bár félt a cápától, összeszedte minden bátorságát, és mégis elé állt. Amikor a cápa meglátta a rákot, rögtön be akarta kapni, azonban a rák így kiáltott:

— Cápa testvérem! Előbb hallgasd végig, amit mondani akarok, és ha úgy akarod, még utána is megehetsz.

Azzal elbeszélte a cápának a történeteket.

Amint a cápa meghallotta a polip nevét, eszébe se jutott többé, hogy a rákot megegye, mert ő is nagyon haragudott a polipra. Rögtön hozzáfogtak, hogy közösen terveljenek ki egy tervet a polip ellen.

A tervük az volt, hogy amíg a rákok játszanak, a cápa elrejtőzik a közelben. Ha feltűnik a polip, a rákok majd a cápa felé menekülnek, a többi pedig már az ő dolga.

Másnap a rákok nagy hangzavarral játszani kezdtek, hogy odavonzzák a polipot. És így is történt: a távolban feltűnt a zajt meghalló polip. Közben a cápa is elfoglalta a búvóhelyét, és ahogy meglátták a polipot, a rákok a terv szerint a cápa felé menekültek.

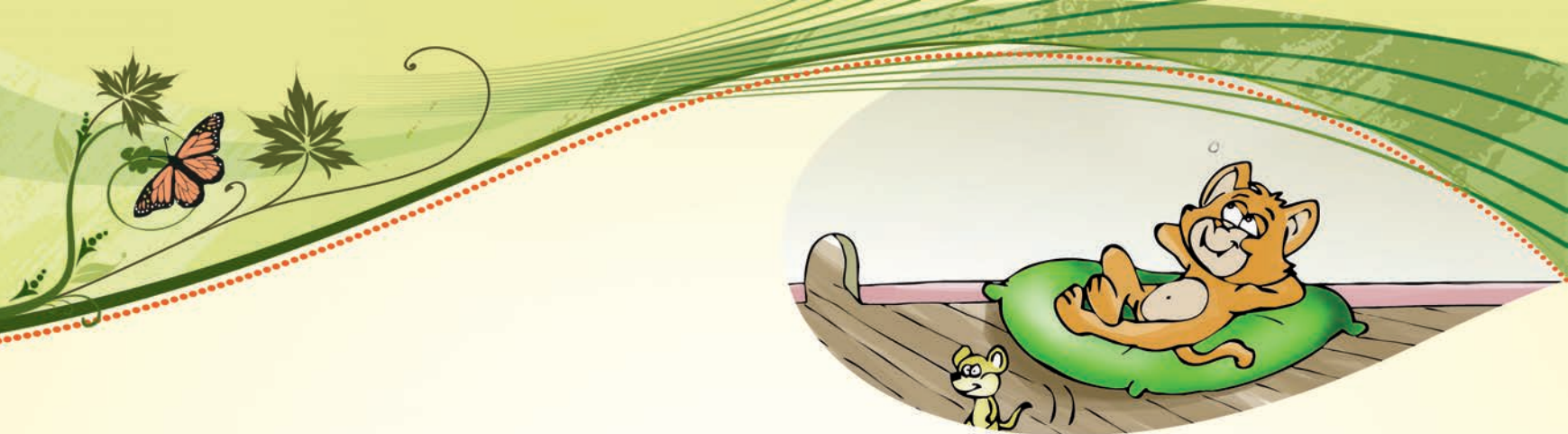
A rákokat üldöző polip azt sem tudta, mit csináljon, amikor a cápát pillantotta meg maga előtt. Az életét féltve menekülőre fogta. De a cápa gyorsabb volt a polipnál! Hamarosan el is kapta a polipot, és éles fogaival leharapta az egyik karját. Ám a polip azonnal a cápa szemei köré fonta megmaradt karjait, és így időt nyerve, az életét mentve elrejtőzött a cápa előtt.

A cápa hiába kereste a polipot, nem találta, mert a polip nagymestere volt a rejtőzködésnek. Végül a cápa feladta a reményt

és elúszott. A polip így megmenekült. Az élete megmaradt, de a sebesülés, amit szerzett, nagy lecke volt neki. Ha nem támadott volna haragjában mindenkire, akit csak meglátott, nem járt volna így. A rákok végül győztek: az öreg rák terve megállította a polipot.

A rákok megértették, hogy semmi sem győzheti le a bölcsességet és a jó tervet. Attól a naptól kezdve a polip nem támadt többé az óceán állataira, és a rákok félelem nélkül, békében élhettek.

AZ ÁLMODOZÓ CICA

Egy távoli földön élt egyszer egy cica. Ez a cica annyira szeretett képzelődni és álmodozni, hogy egyetlen perce sem múlt el álmodozás nélkül.

A legnagyobb álma az volt, hogy egyszer megijeszthesse azt a mérges kutyát, amelyik folyton üldözte őt. Annyit álmodozott erről, hogy még a saját dolgát, az egérfogást is elhanyagolta.

Egy napon megint csak az álmodozásba merült. Miközben az álmai között barangolt, az egerek csak úgy sétálgattak körülötte, ő pedig észre sem vette őket. De meglátta ezt a macska gazdája:

— Meguntam már a lustaságod, te cica! Egész nap mást sem csinálsz, csak heverészel, hát nem látod, hogy az egerek itt sétálgatnak körülötted? Talán hiába etetlek téged? Ha még egyszer meglátom, bizony a kapun kívül találod magad! - mondta mérgesen a cicának.

A szidást hallva a cica valahogy összeszedte magát, de az álmodozással nem hagyott fel. Ahányszor csak kilépett az utcára, az a kutya mindig üldözőbe vette őt. Ezért másról sem álmodozott, mint-hogy egyszer legyőzi a kutyát.

A macska gazdája végül megunta a jószága lustaságát, megragadta a cica grabancát, és kipenderítette a kapun. Az álmodozás miatt a cica az otthonát is elvesztette, nem volt már olyan hely, ahol menedéket találhatott volna a kutya elől. Szomorúan baktatott az utcán, és azt mondta magának:

— Ahányszor csak találkozunk, ez a kutya mindig üldözőbe vesz engem. Álmodozással nem fogom legyőzni. És miatta még a házamból is kiraktak! Muszáj módot találnom rá, hogy megszabaduljak tőle.

A kutya azonban meghallotta a magában motyogó macska hangját, és üldözőbe vette. A macska menekülőre fogta, és közben azon gondolkodott, hogyan szabadulhatna meg a kutyától.

Éppen, amikor a kutya elérte volna, a cica korábbi otthona kertjéhez ért. A gazdája meglátta őt, és azt gondolta, hogy vissza akar jönni a házba, és szaladt, hogy elkergesse. De ahogy a ház elé ért,

mit látott? Egy hatalmas, torzonborz kutya üldözte a macskát! A gazdája rögtön megsajnálta, és azt gondolta magában:

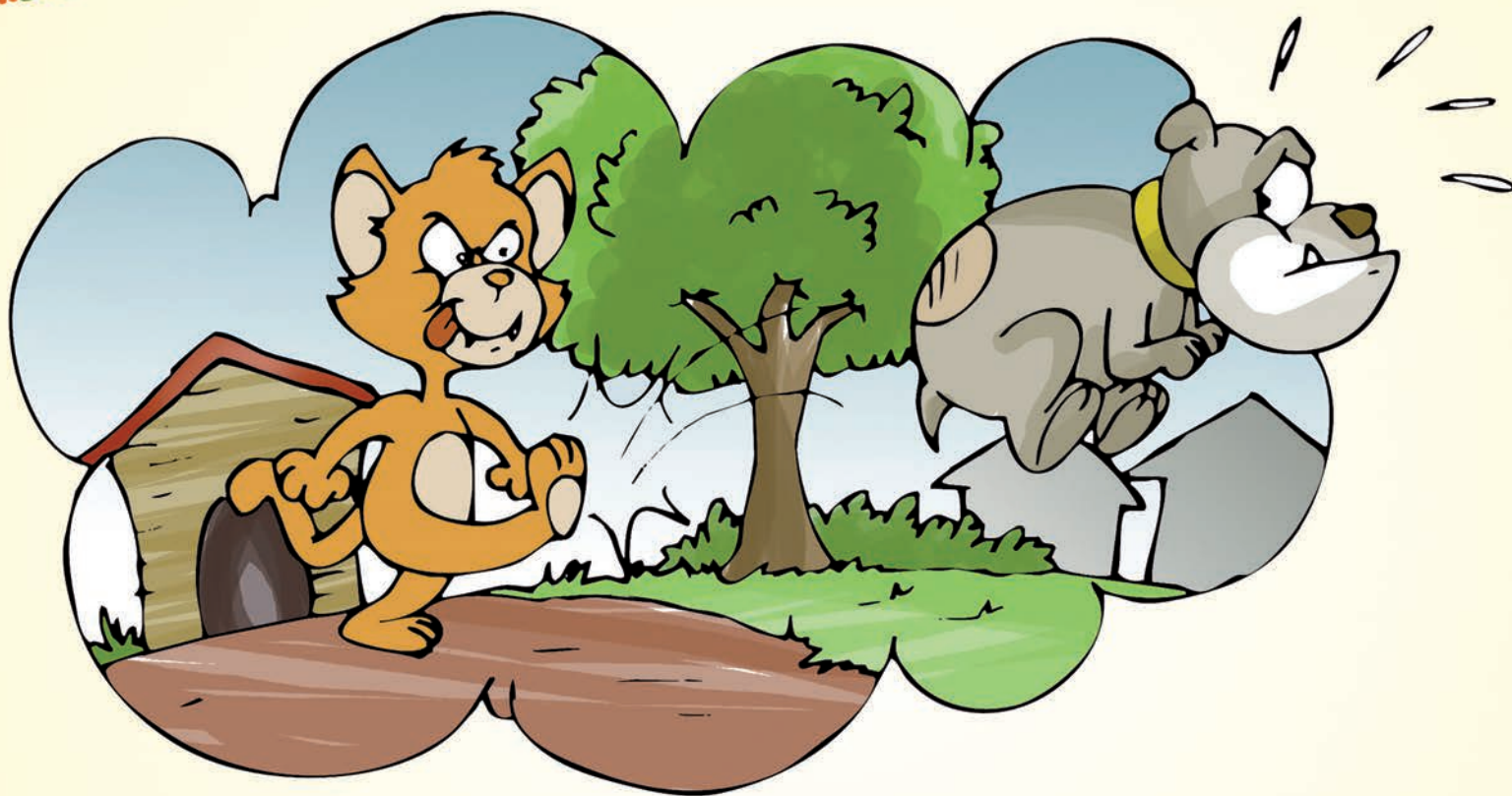
— Még ha ki is raktam az irháját, akkor is az én macskám! Márpedig én nem engedem, hogy az én macskámat széttépje egy kutya!

Azzal felkapott egy követ a földről, és a kutyához vágta. A kutya ijedten szaladt el, a cica pedig fellélegezhetett.

A cica elmesélte a gazdájának, hogy mi történt vele, a gazda pedig így kiáltott fel:

— Jaj, te szegény cicám! Miért nem mondtad el ezt korábban, hát nem védtelek volna meg attól a kutyától? Mostantól ne csak álmodozz, hanem azt is nézd meg, hogy hogyan válthatod valóra az álmaidat!

A cica olyan dologról álmodozott, amit egyedül nem volt képes valóra váltani. Mert nincs olyan macska, aki egymagában legyőzhetne egy hatalmas, dühös kutyát. Csak az segíthet, ha az eszét is használja ellene, mint a cica, aki a régi gazdájához menekült.

A cica ezután a nap után sem hagyott fel az álmodozással, de soha többé nem engedte, hogy a valóra válthatatlan álmok miatt megfélekedzen a kötelességeiről, és egész nap csak lustálkodjon.

A KÍVÁNCSI ÖKÖRSZEM

Valahol messze-messze, egy szép kis csalitosban éldegélt egy apró ökörszem. Napközben ide-oda repkedett a bokrok között, este pedig visszatért a fészkére. Így teltek a napok a kis ökörszem életében.

Az ökörszem boldogan élt, elégedett volt, de nem ismert a világból semmit a saját kis csalitosán kívül. Néha feltámadt benne a kíváncsiság, hogy ő bizony látni szeretne más földeket is. És ahogy telt-múlt az idő, sehogy nem tudta kivenni ezt a gondolatot a fejéből, egyre nőtt a kíváncsisága.

Annyira, hogy egy napon elhagyta szeretett fészket, és elindult világot látni. Az égen repülve korábban sosem látott helyeket látott. Egyszer csak megpillantott egy szép csalitost, és azt gondolta magában:

— Milyen szép csalitos, milyen gyönyörű hely! Nagyon tetszik, leszállok, és itt rakok fészket!

És le is szállt az egyik bokorra. Körülnézett, és nem látott senkit.

— Úgy látom, ennek a csalitosnak nincs gazdája, és fészket rakhatok itt!

De nem is tudta, hogy milyen nagy hibát követ el, mert a csalitosnak bizony volt gazdája.

A bokrok között egy ravasz kígyó élt, de amikor a kis ökörszem leszállt a bokorra, éppen nem volt otthon. Az ökörszem így azt gondolta, hogy a csalitos lakatlan.

Így hát az ökörszem gallyakat, fűszálakat gyűjtött, és az ismeretlen földön, egy ismeretlen csalitosban fészket épített magának.

Amikor megéhezett, az ökörszem elindult fészkéből, hogy élelmet keressen magának. Alig repült ki a fészekből, amikor a kígyó visszatért a csalitosba. Az ökörszem így az első veszélytől megmenekült.

Néhány napon át az ökörszem és a kígyó mindig elkerülték egymást. De ez nem maradhatott így örökké. Hiszen mindketten a csalitosban laktak - csoda lett volna, ha nem akadnak össze.

Egy napon az ökörszem a fészkén üldögélt, és azt gondolta magában:

— Miért is ragaszkodtam úgy a régi fészkelőhelyemhez, és miért nem jöttem ide hamarabb?

Éppen ekkor érkezett haza a kígyó is, aki először észre sem vette az ökörszemet. Lassan összetekeredett a saját fészkében, és már éppen álomba merült volna, amikor hangokat hallott. Felemelte a fejét és mit látott? Egy hívatlan vendéget a saját háza közelében. Először nem is értette a dolgot, aztán azt gondolta magában:

— Ez az ökörszem talán megunta az életét? Hogy volt bátorsága az én csalitosomban letelepedni?

A kígyó olyan ravasz volt, hogy némán, egy hang nélkül kúszni kezdett az ökörszem felé. Az ökörszemnek fogalma sem volt a fenyegető veszélyről, boldogan énekelt a fészkében. A kígyó azonban türelmetlen volt, és hibát követett el: sietségben megmozdította a bokrok ágait.

Az ökörszem riadtan vette észre a felé közelítő kígyót, és nagy rémülettel repült fel a fészkéről. Félelmében sokáig csak szállt és

szállt, majd végül letelepedett egy fára, és próbálta megérteni, hogy mi történt:

— Hát ez a kígyó meg honnan került elő? Kis híján megevett engem! Bizony, a régi fészkenben soha nem találkoztam ilyennel!

Az ökörszem szavait meghallotta egy veréb is a fán, és így szólt hozzá:

— Barátom! Akaratlanul is meghallottam a szavaidat. Úgy tűnik, idegen vagy ezen a vidéken. Térj is vissza mihamarabb a régi fészkebe! Mert itt nincs barátság, nincs jó szomszédság! Bármikor megtámadhatnak. Én is szívesen elrepülnék innen, de félek attól, hogy egy ismeretlen helyen telepedjem le.

Az ökörszem alaposan elgondolkodott a veréb szavain:

— Nézd csak ezt a verebet! Itt veszélyben él, és mégis fél attól, hogy ismeretlen helyre menjen. Én pedig a puszta kíváncsiság miatt elhagytam a kedves kis fészkeket! Olyan helyen próbáltam fészket rakni, amiről semmit nem tudok, és kis híján az életemmel fizettem érte!

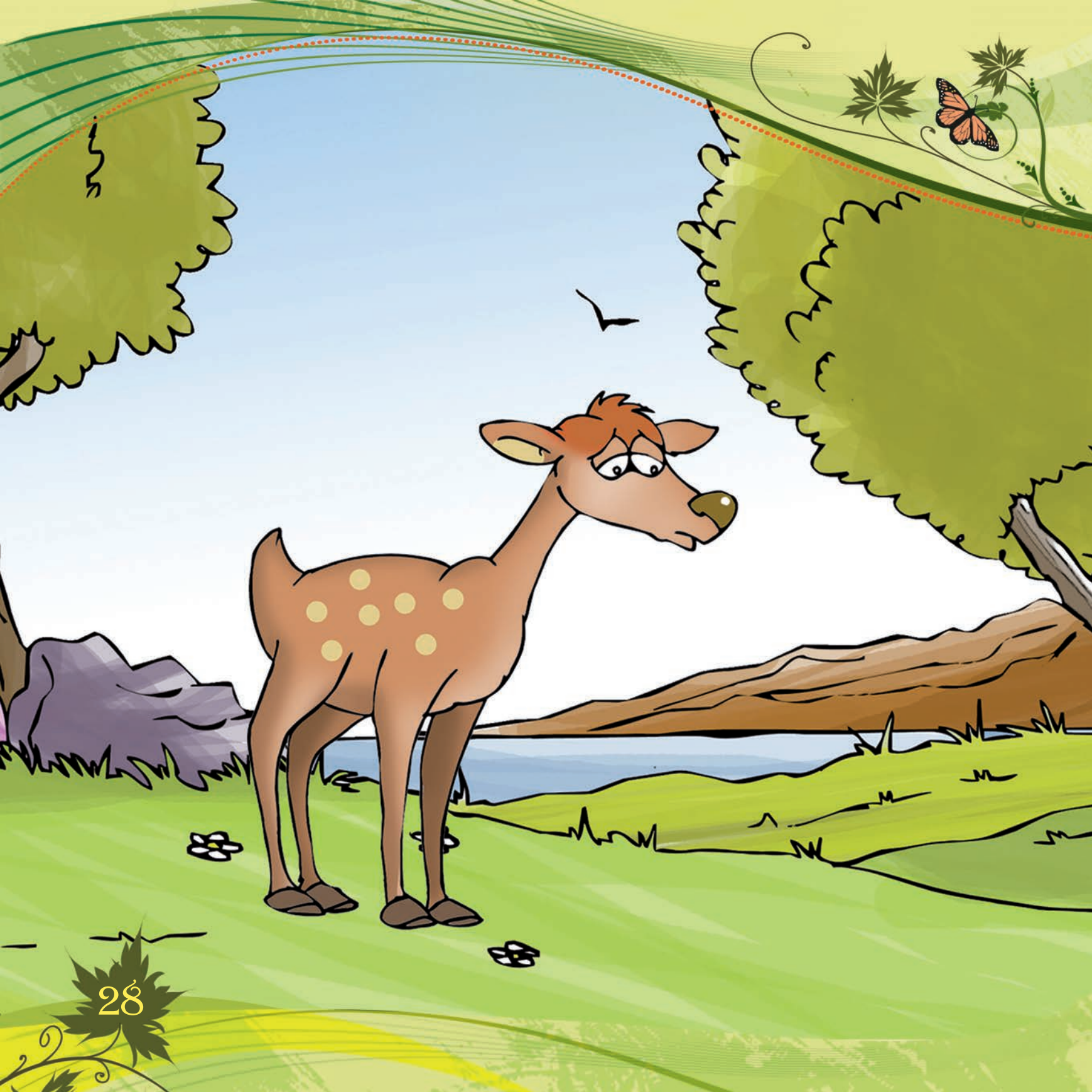
Azzal az ökörszem felreppent, hogy visszatérjen a régi fészkebe, és többet eszébe sem jutott, hogy elégedetlen legyen vele.

A MAGÁNYOS SZARVAS

Egy távoli erdőben élt egy szarvas. Ez a szarvas nagyon magányos volt. Azért volt magányos, mert egy barátjával sem volt elégedett. Az egyiket irigynek tartotta, a másikat túl hangosnak, a harmadikat csúnyának. Így hát az összes barátját elhagyta, és végül egyedül maradt.

Egy napon sétálni indult az erdőbe. Mindenfelé barátokat, társaságokat látott, akik vidáman nevetgéltek egymással. Nagyon megirigyelte őket, de akkor is úgy gondolta, hogy ő bizony jobban megválogatja a barátait. Ezért csak távolról nézegette őket.

Teltek-múltak a napok, és végül a szarvas nagy nehezen talált magának egy barátot. Először nem is volt semmi probléma, de aztán egy nap, amikor megbeszélték, hogy találkozni és sétálni mennek, a barátja egy kicsit elkésett. Ezért a szarvas nagyon megharagudott rá, és vele sem találkozott többé.

Így hát a szarvas újra egyedül maradt, és már kezdte azt gondolni, hogy örök magányra van ítélve.

De idővel nagyon megunta az egyedüllétet. Azt gondolta magában: mindenképpen keresek magamnak egy barátot, de az olyan legyen, akinek nincs semmi hibája!

Azzal a szarvas útnak is indult, vagy barátot keressen magának. De akárkivel barátkozott is össze, mindig hamar megszakította a barátságot.

Végül a szarvas megbékélt sorsával, hogy magányos marad, és egyedül indult haza, az úton találkozott egy öreg szarvas-sal, aki megkérdezte tőle, hogy miért olyan szomorú. Elmesélte neki mindazt, ami vele történt, mire az öreg szarvas így kiáltott fel:

— Ó, butuska gyermekem! Hát van-e olyan barát, akinek nincs semmi hibája? Elegendő az, hogy ne legyen rossz szándékú. Aki hiba nélküli barátot keres, az barátok nélkül marad! És kénytelen lesz magányosan élni az életét.

A magányos szarvas elgondolkodott, és rájött, hogy az öregnek igaza van. Ezután az első dolga az volt, hogy megkeresse az apró-cseprő okok miatt elhagyott barátait, és bocsánatot kérjen tőlük. Soha többé nem szakított meg egyetlen barátságot sem valódi ok nélkül, és így megmenekült attól, hogy magányosan kelljen élnie.

A NYÚL GYŐZELME

Egy erdőben éldogélt egy nyúl. Jószívű, segítőkész nyuszi volt. Mindenkinek segített, szívesen megtett, amit csak tudott.

Egy napon megint az erdőben sétált, hátha találkozik olyan állattal, akinek segítségre van szüksége. Ahogy nézegetett körbe az erdőben, egy hatalmas túske fúródott a lábába. Fájdalmában egy lépést se tudott tovább tenni.

A túske olyan mélyen fúródott a lábába, hogy sehogy nem tudta kihúzni magának. De a segítség csak nem jött.

A jószívű nyúl hiába várt órákon keresztül, hogy arra járjon valaki, aki segíthet rajta. Végül már feladta a reményt, amikor egyszer csak megpillantotta a medvét.

— Medve testvér! Kérlek, segíts rajtam! Egy nagy tüske fúródott a lábamba, gyere, segíts kihúzni! - kiáltott oda neki.

A medve azonban így felelt:

— Ugyan, te nyúl, nem érek rá most veled foglalkozni! Különben is, miért segítenék neked?

Azzal hátat fordított a nyúlnak, és hátra se nézve ment tovább.

A nyúl reménye ezzel el is szállt, mit volt mit tenni, tovább várakozott. Az egész éjszakát fájdalmak között töltötte, mire végre felkelt a nap. A nap első sugarainál megpillantott egy varjút, aki éppen élelmet keresni indult.

— Varjú testvér! Segíts már rajtam. Egy nagy tüske fúródott a lábamba, mozdulni sem bírok. Segíts kihúzni a tüskét! - kérte a nyúl.

A varjú alaposan megnézte a nyulat:

— Nem te vagy-e az a nyuszi, aki tavaly megmentette a fiókámat, amikor kiesett a fészekből? Hát hogyan segítenék neked!

Azzal a csőrével ügyesen kihúzta a tüskét a nyúl talpából.

A nyúl így jó tett helyébe jót kapott. Köszönetet mondott a varjúnak, majd sántikálva ugyan, de sikerült hazajutnia.

Néhány nap alatt a nyúl lába meggyógyult. Ismét sétálni indult az erdőben, azt keresve, hogy kivel tehetne jót. Útközben meglátott egy vadászt, aki valamire rászegezte a puskáját. Kíváncsian közelebb ment, és látta, hogy a vadász épp azt a medvét vette célba, akik korábban segítség nélkül otthagyták őt az erdőben.

A jószívű nyúl egy pillanatig elgondolkodott, hogy segítsen-e a medvén. Aztán úgy döntött, hogy úgy fog viselkedni, ahogy az hozzá méltó. Gyorsan a vadász és a medve közé ugrott, hogy magára vonja a vadász figyelmét.

A medve kihasználta a segítséget, hogy életét mentse a vadásztól. Úgy elszaladt, hogy vissza se nézett. A nyúl pedig gyorsan elrejtőzött, és így sikerült megmenekülnie.

Teltek-múltak a napok, míg a medve egyszer megpillantotta a nyulat az erdőben. Lehajtott fejjel ment oda hozzá:

— Nyúl testvérem! Nagyon szégyellem magam. Amikor neked segítségre lett volna szükséged, én nem segítettem rajtad. De te mégis megmentetted az életemet. Megtanítottad nekem, hogy a rosszat is jóval kell viszonzoznunk. Hálás vagyok neked. Mostantól kezdve közösen tegyünk jót!

A nyúl nagyon örült a medve szavainak. Ha ő nem segített volna a medvének csak azért, mert a medve sem segített neki, ő is ugyanolyan rossz lett volna. De éppen az ellenkezőjét tette, és ahelyett, hogy rosszát vált volna, a medvét is sikerült jóvá tennie. És ez volt a nyúl igazi győzelme.

A SZÓFOGADATLAN KISKACSA

Egy szép kis tavacska partján éldegélt egy kacsacsalád: az anyakacsa, az apakacsa és a kiskacsájuk.

A kiskacsa csak nemrégiben bújt ki a tojásból, az anyukája és az apukája nagyon szerették és nagyon vigyáztak rá. A tó, aminek a partján éltek, nagyon szép volt, de bizony éltek benne veszélyes állatok is. Az anya és az apa kacsa számtalanszor elmondták ezt a fiókájuknak, és minden nap a lelkére kötötték: nehogy egyedül ússzon ki a tóra.

Egy napon a kiskacsa elindult, hogy a tavon úszkáljon, de nem szólt a szüleinek. A szülei még aludtak, amikor a kiskacsa a vízbe vetette magát. Boldogan úszkált ide-oda a csillogó hullámok között, és azt gondolta magában:

— Vajon miért nem engedik anyáék, hogy úszni menjek, pedig milyen szépen úszkállok, és milyen kellemes a tavon!

A kiskacsa nem vette észre, hogy nem messze egy vadászó krokodil lapul és leskelődik... Még egy kicsit úszkált, aztán úgy döntött, hogy hazamegy. Ahogy hazafelé úszott, egyszer csak hátranézett, és maga mögött megpillantott valamit a vízben. Hát a krokodil volt az! A kiskacsa nagyon megijedt. Azt sem tudta, hogy mit tegyen. Az életét mentve kezdett menekülni.

De bármilyen gyorsan próbált is úszni, a krokodil ott volt a nyomában, és már-már utolérte! Kitátotta hatalmas, éles fogakkal teli száját, hogy elnyelje a kiskacsát. Ekkor azonban egy vadász észrevette a hatalmas krokodilt a vízben, és az utolsó pillanatban egy jól irányzott golyóval leterítette. Hatalmas szerencséivel a kiskacsa megmenekült a krokodiltól.

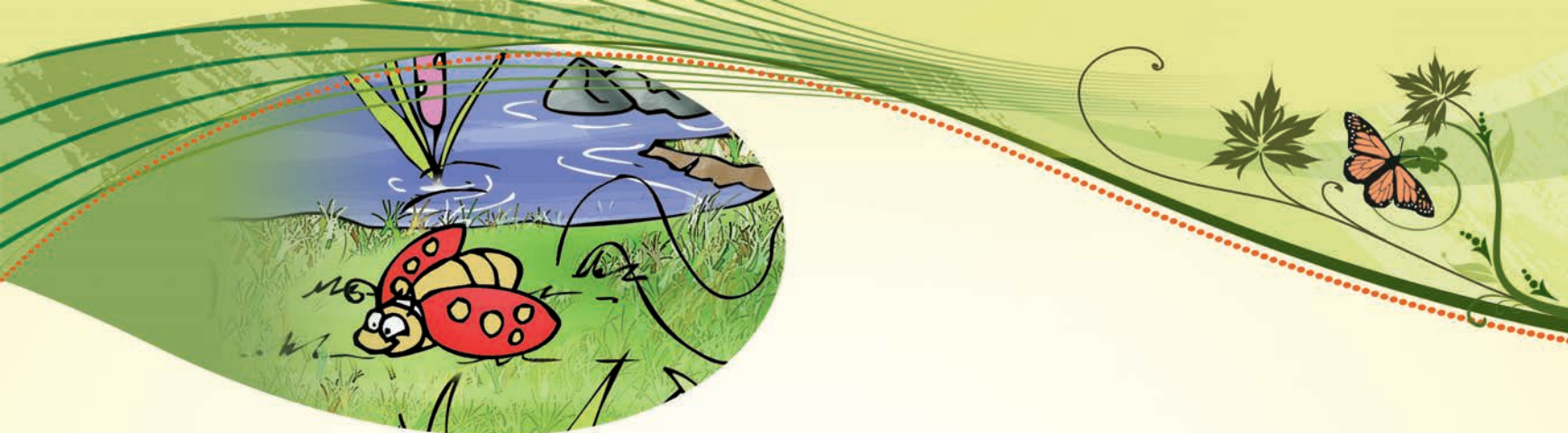
A fészekben a kacsaszülők is felébredtek a lövés hangjára. Nagyon megijedtek, amikor a fiókájukat nem találták a fészekben. Azonnal keresni kezdték. És mit láttak, mit nem, a kiskacsa a félelemtől reszketve kuporgott a tó partján! A szülei odaszaladtak, és megkérdezték, hogy mi történt, de a kiskacsa a félelemtől meg sem tudott szólalni. A szülei átölelték, nyugtatták, és végül a kiskacsa elmesélte a történeteket.

Az apukája komolyan szólt hozzá:

— Kicsikém, ha azt mondjuk neked, hogy valamit nem szabad csinálnod, tudnod kell, hogy a saját érdekedben mondjuk. Nem hallgattál ránk, és majdnem az életeddel fizettél érte. Mi lenne velünk, ha veled történne valami? Soha többet ne tegyél ilyet! - és szeretettel ölelte át fiókáját.

A kiskacsa nagy figyelemmel hallgatta a szüleit, és megígérte nekik, hogy ezután mindig szót fog fogadni.

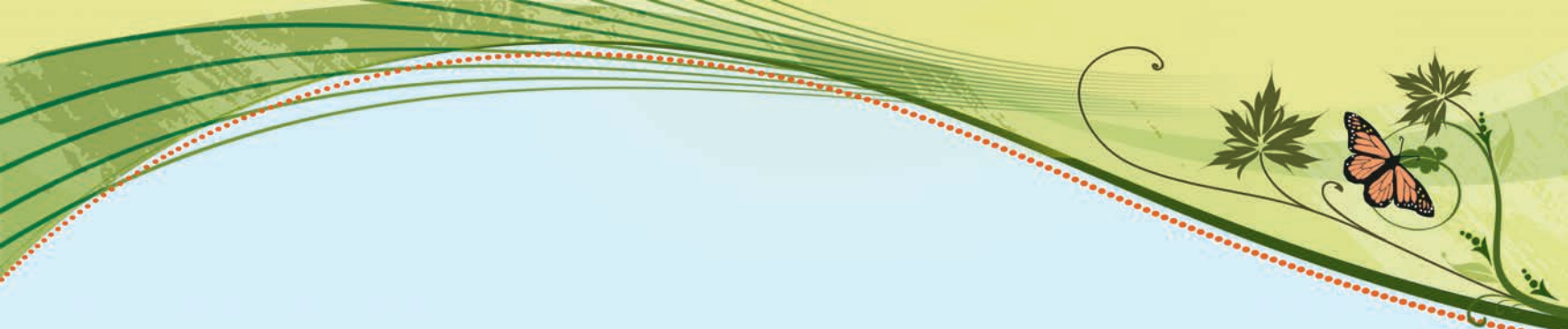
SZERENCSÉT HOZ-E A KATICABOGÁR?

Egy távoli földön éldögélt egy katicabogár. Sokat repkedett ide-oda, és gyakran rászállt az emberekre is. Az emberek nagyon örültek ennek, mert azt hitték, hogy a katicabogár szerencsét hoz.

Egy napon a katicabogár ismét elindult, hogy egy kicsit repkedjen. Apró szárnyain oda repült, ahova csak akart. Amikor elfáradt, megint leszállt egy emberre. Az ember nagyon megörült, amikor meglátta a kis katicát:

— Barátaim, nézzétek, rám szállt egy katica! Most már biztos visszatér a jó szerencsém. Nem kell többet küzdenem semmiért, bármit elérhetek, mert ez a katicabogár szerencsét fog hozni nekem! - mondta boldogan a barátainak.

A katicabogár nem értette, hogy miért mondja ezt az ember. Azt mondta:

— Miket beszél ez az ember? Miféle szerencse? Hiszen a bogaraknak semmi közük a szerencséhez! Mindenki abban lesz sikeres, amiért keményen megdolgozik!

Telt-múlt az idő. Az ember, akire a katicabogár rászállt, felhagyott a munkával, és már a munkahelyére sem ment be, mert nem tartotta többé fontosnak, hogy dolgozzon. Azt gondolta magában: nekem már semmi szükségem a munkára, szerencsés ember vagyok, nincs szükségem arra, hogy dolgozzak és fáradozzak, anélkül is sikeres leszek bármiben.

De bizony nem így lett. Az ember lassan szinte mindent elvesztette.

Egy idő múlva a katicabogárnak eszébe jutott, hogy meglátogassa az embert, akire egykor leszállt. Kíváncsi volt, hogy hogy megy a sora.

Amikor az ember meglátta a katicabogarat, nagyon dühös lett, és azt mondta neki:

— Te balszerencsét hozó katicabogár! Minek is jöttél ide, talán azért, hogy még szerencsétlenebbé tegyél? - kiáltott a katicára.

A katicabogár azonban így felelt:

— Hallgass, barátom! Ahelyett, hogy szorgos lettél és dolgoztál volna, egy kis bogártól vártad, hogy elvégezze helyetted a munkát. Most már ideje, hogy felhagyj a lustálkodással, és elkezdj magad is dolgozni!

Az ember elgondolkodott a katicabogár szavain, és nagyon bölcsnek találta őket:

— Nézzétek csak ezt a kis bogarat! Milyen igazat beszél! Hiszen az ilyen babonák csak lustává tesznek minket - mondta, és bocsánatot kért a katicától, amiért olyan durván beszélt vele.

Ettől a naptól kezdve az ember ismét szorgalmasan dolgozni kezdett, és annak segítségével hamarosan rendbe jött az élete.

Ennek nagyon örült a katicabogár is! És ezután inkább nem szállt rá az emberekre, nehogy valaki ismét félreértse.

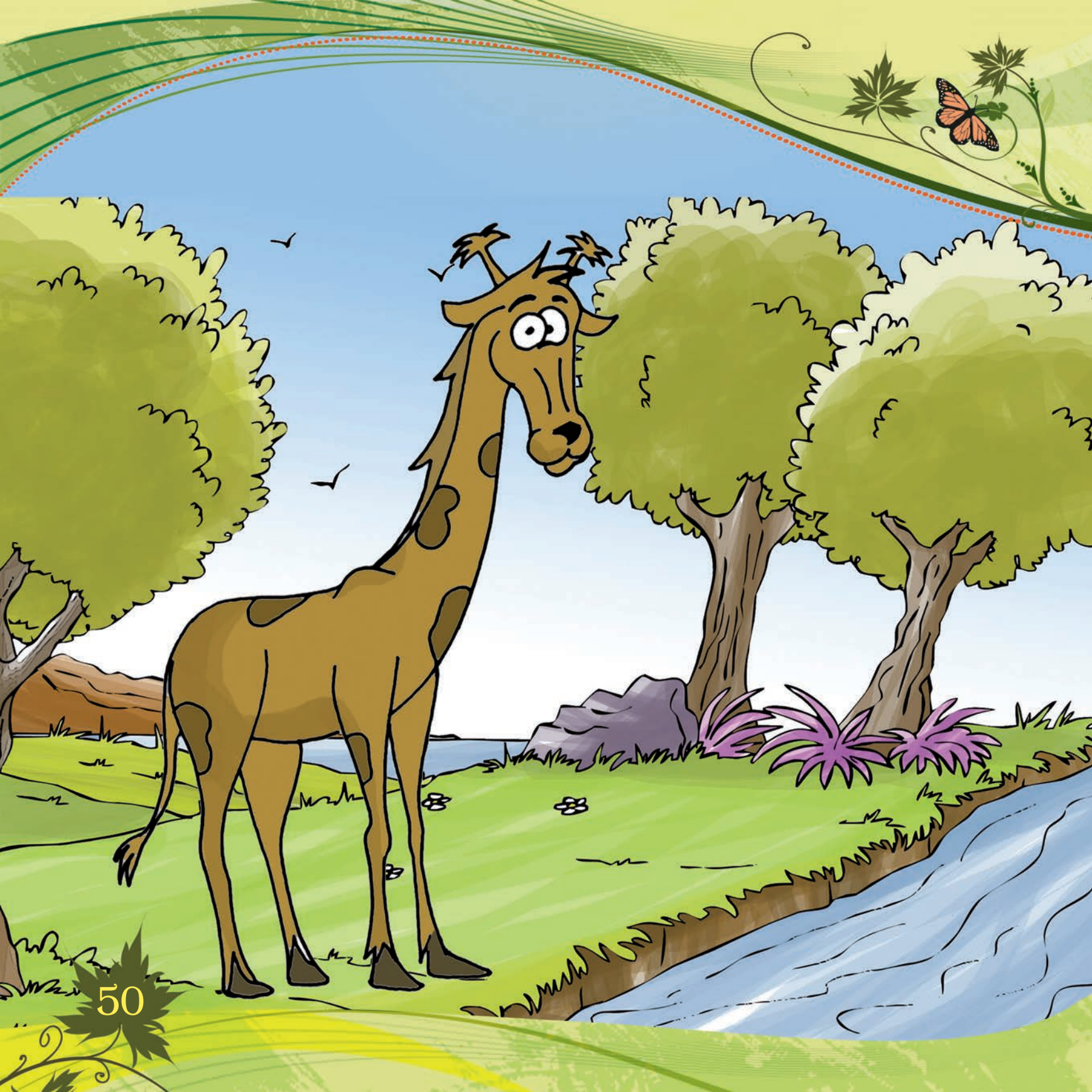
A ZSIRÁF ÉS AZ ELEFÁNT

Az erdőben élt egy zsiráf és egy elefánt. Olyan jó barátok voltak, hogy mindenki irigyelte őket.

Egy napon mégis vita támadt köztük.

Csak egy falat fűvön vesztek össze, de nagyon megragudtak egymásra, annyira, hogy végül mindketten csúnya sértéseket vágtak a másik fejéhez. Annyira durván beszélt egymással a zsiráf és az elefánt, hogy a barátság is megszakad köztük. A nagy veszekedés után többé már nem voltak barátok.

Hosszú ideig nem találkoztak egymással. Igazából a veszekedés miatt mind a két állat annyira szégyellte magát, hogy nem is mertek a másik szeme elé kerülni.

Egy napon a zsiráf így szólt magában:

— Jaj nekem, az ostoba fejemnek meg az éles nyelvemnek! Megbántottam a legjobb barátomat. Olyan szavakat mondtam neki, amiket nem lett volna szabad. Nem volt rá valódi okom, mégis elvesztettem a barátomat. És ha barátom nincs, mit érne nekem, ha akár az egész erdő is az enyém lenne?

Eközben az elefánt is szomorkodott, és ugyanígy vádolta magát. De azok a sértések, azok a durva szavak, amiket egymásnak mondtak, bizony nagyon súlyosak voltak. Ezért egyiküknek sem volt bátorsága, hogy a másik elé álljon, és bocsánatot kérjen tőle.

Teltek-múltak a napok, és a két jó barát egyre jobban hiányzott egymásnak. Egy napon a zsiráf már nem bírta tovább a szomorúságot, és azt mondta magának:

— Bármi történjék is, én bizony elmegyek a barátomhoz, és bocsánatot kérek tőle, hogy ismét barátok lehessünk!

És azzal útnak is indult, hogy megkeresse a barátját, az elefántot.

Bizony, az igaz barátok mindig ott vannak egymás szívében és gondolataiban: az elefánt is éppen ekkor indult útnak, hogy a zsiráfot megkeresse, és bocsánatot kérjen tőle. Hamarosan szembe is találkoztak egymással. De annyira szégyellték magukat, hogy nem mertek közeledni a másikhoz.

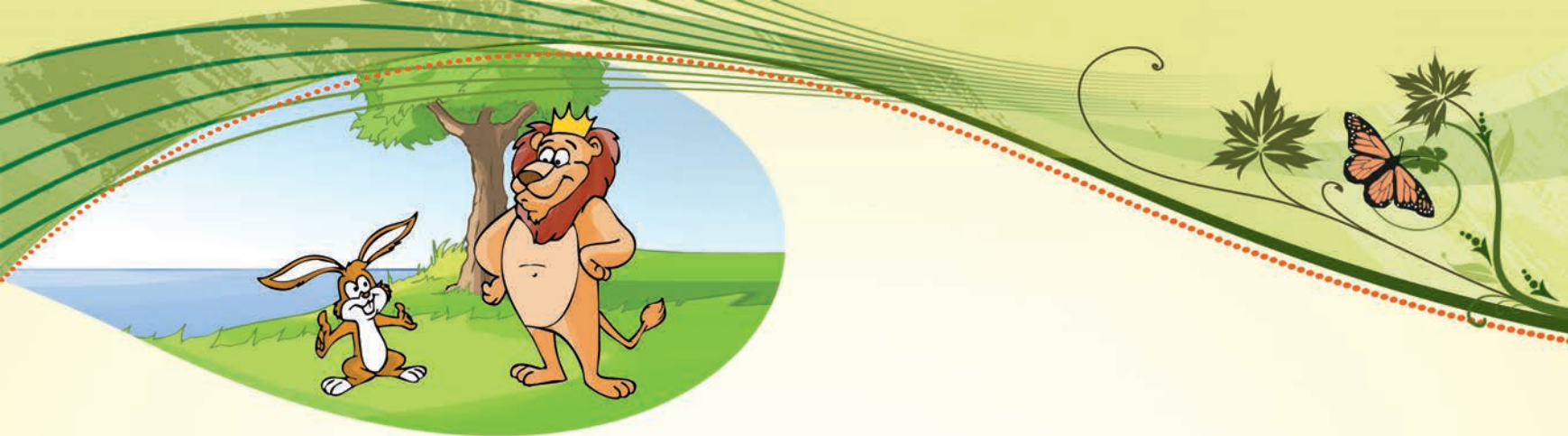
A zsiráf nem tudta már elviselni ezt a helyzetet, és azt mondta:

— Elefánt testvér! Régi jó barátom! Bocsánatot kérek tőled azért, amit mondtam. Kérlek, bocsáss meg nekem!

— Zsiráf testvér! Én is bocsánatot kérek tőled, te is bocsáss meg nekem! - válaszolta boldogan az elefánt.

Így hát végül a két jó barát kibékült egymással. Ettől a naptól kezdve még jobban szerették egymást, és boldogan, barátságban éltek, amíg meg nem haltak.

AZ OROSZLÁN FURFANGJA

Az erdő királya, az oroszlán, meg akarta tudni, hogy ki az, aki az állatok közül igazán szereti őt. Ezért magához hívatta miniszterét, a tigrist, és így szólt hozzá:

— Miniszterem, nem nyugodt a szívem. Meg akarom tudni, hogy ki az, aki igazán szeret engem, és ki az, aki csak alakoskodik. Ezért megparancsolom, hogy tégy úgy, mintha meghaltam volna. Én pedig titokban bejárom az erdőt, hogy meg tudjam, kik azok, akik igazán szeretnek.

Másnap a tigris kihirdette az erdőben, hogy a király meghalt. Amikor az állatok a hírt meghallották, alig hittek a fü-

lüknek. Azt kérdezgették, hogy mi történhetett, alig tértek magukhoz. De nem kételkedtek a hírben, hiszen maga a király minisztere jelentette be.

Így az oroszlán terve szerint titokban járhatott a népe között. Rögtön el is indult, hogy bejárja az erdőt.

Ahogy most titokban, rejtőzködve haladt az erdőben, meghallotta, hogy a róka így beszél magában:

— Na végre, megmenekültem! Nincs már király! Szabadon elkövetek bármi rosszat, ravaszságot, hiszen nem kell róla számot adnom senkinek. Milyen jó is, hogy meghalt az oroszlán!

Az oroszlán hamarosan megpillantotta a farkast is, aki a sakállal beszélgetett:

— Most már megnyugodhatunk, az oroszlán halott! Nem kell félnünk senkitől. Milyen nehéz is volt mostanáig azt színelni, hogy szeretünk valakit, akit valójában nem is szeretünk.

Az oroszlán lassan-lassan kezdte megismerni a népe valódi érzéseit, és nagyon elszomorodott attól, amit hallott. Úgy gondolta, hogy ő nem ezt érdemli.

Bármelyik állat szavait is hallgatta ki aznap az oroszlánt, nem hallott senkitől semmi jót. De nem adta fel, a következő napokban is az erdőt járta.

Egy nap az oroszlán meghallotta, hogy a tigris, a minisztere azt mondta a medvének:

— Medve testvér! Jól ügyelj a nyelvedre ezekben a napokban! Elárulom neked, hogy a királyunk nem halt meg, csak színleli a halálát. Semmiképpen ne mondj róla semmi rosszat!

Ez volt az a pillanat, amikor az oroszlán teljesen összeomlott, hiszen a legfőbb segítője, a legközelebbi tanácsadója árulta el a titkait. Így szólt magában:

— Ha a miniszterem, a tigris is ezt teszi, vajon mit tesznek a többiek? Ez azt jelenti, hogy ebben az erdőben senki sem szeret engem.

Azzal úgy döntött, hogy véget vet a színjátéknak, és nyíltan visszaindult a palotájába.

Ám a palota sarkánál megpillantott egy kis nyulacskát, aki sírva mondta magában:

— Ó, királyom, nélküled üres ez az erdő! Az állatok elvannak veszve! Az erők elkezdtek elnyomni a gyengéket!

Amikor az oroszlán ezt meghallotta, a nyúllal együtt ő is sírni kezdett. Lassan odament a nyúlhoz, és így szólt hozzá:

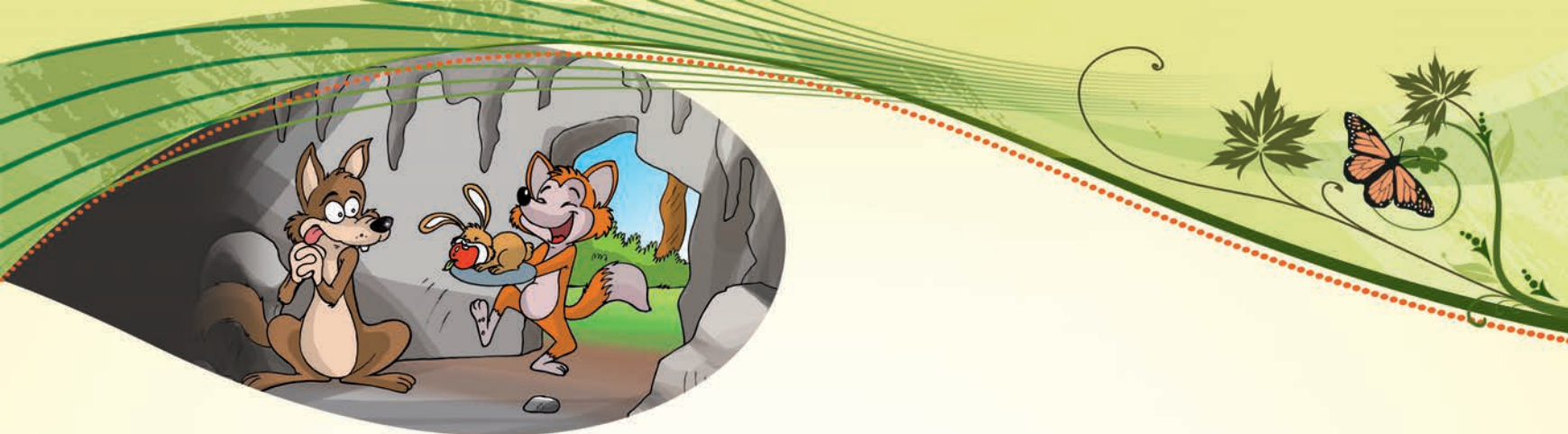
— Hűséges barátom! Bizony, nem haltam meg. Ne félj, ez után is érted és a hozzád hasonlókért fogok élni, benneteket foglak segíteni! - azzal kézen fogta a nyulat, és együtt tértek vissza a palotába.

Másnap a király leváltotta régi miniszterét, a tigrist, és a nyulacskát nevezte ki a helyére.

Az oroszlán azt is megértette, hogy nem lehet mindenki a barátja, és azok a valódi barátai, akik viszonzást nem várva szeretik őt.

Ettől a naptól az oroszlán úgy élt, hogy ismerte a különbséget a barát és az ellenség között.

AZ ÖNZŐ RÓKA ÉS A JÓSZÍVŰ FARKAS

A róka és a farkas nagyon jó barátok voltak. Együtt járták az erdőt, és közösen vadásztak. A barátság leginkább a rókának volt hasznára, mert a farkas sokkal jobb vadász volt nála. Közösen nagyobb vadakat el tudtak fogni, mint a róka egyedül tudott volna, mert a róka egyedül csak apró állatokra vadászik. Ezért a róka nagyon jól járt ezzel a barátsággal.

De akárhogy is, ez egy barátság volt, és a barátságban nem szabad az érdekeket nézni. És így tettek ők is – legalábbis a farkas így gondolta. A róka olyan ravasz volt, hogy sikerült jól eltitkolnia, hogy érdekből barátkozik a farkassal, sőt, hogy a farkas bizalmát megszerezze, gyakran úgy tett, mintha lemondott volna a saját érdekeiről a farkas javára. A ravasz rókának erre szüksége volt a későbbi terveihez.

Egy napon a barátok vadászni indultak, de nem találtak egyetlen állatot sem, amit elkaphattak volna. Az éhségtől már korgott a gyomruk! Ekkor a róka megpillantott a bozótban egy ugrándozó nyulat. Azt gondolta magában:

— Most aztán végleg elnyerhetem a farkas bizalmát, itt az alkalom! Elkapom ezt a kis nyulacskát, és megosztom vele. Később pedig majd hosszú ideig jóllakhatom abból, amit a farkas fog. Én csak egy kis nyulat tudok elkapni, de ő egy hatalmas szarvast is. Én egy galambot fogok, ő egy őzet! Hát ki az a bolond, aki egy ilyen erős barát barátságát elvesztegetné?

Azzal így is tett, és valódi szándékát eltitkolva, az elfogott nyulacskával a farkast kínálta. A farkas nagyon meghatódott ezen a kedvességen:

— Róka testvérem, milyen jó barát is vagy te! Amikor a legéhe-
sebbek vagyunk, neked köszönhetően tölthetjük meg a hasunkat.
Bizony, ez a valódi barátság, mától a legjobb barátok vagyunk!

A farkas szavaiból a róka megértette, hogy elérte célját. Most már évekig munka nélkül megélhet a farkas mellett. Ez volt a célja minden eddigi cselekedetével, és végre sikerrel járt. A két jó barát megtöltötte a hasát, és úgy váltak el egymástól.

Ettől a naptól kezdve a farkas a legnagyobb becsben tartotta a rókát. Ő vadászott, a róka csak evett. Röviden, a róka minden fáradság nélkül, kényelmesen élhetett a farkas mellett.

Hónapok teltek el így. A róka a farkasnak köszönhetően úgy élt, mint egy király. Egy nap a két barát megint vadászni indult. A farkas egy jókora szarvas nyomába eredt. A róka meg csak várt, hogy a farkas visszatérjen a zsákmányával. De ezúttal nagyon sokáig kellett várnia, mert a farkas vadászat közben eltörte a lábát. Nagy fájdalmak közepette kiabálta:

— Róka testvér, róka testvér! Segíts rajtam!

A vacsorát váró róka meghallotta a farkas fájdalmas kiáltását, és oda is szaladt hozzá. És mit látott, mit nem? A farkas törött lábbal hevert a földön. A róka álmai egy pillanat alatt összeomlottak. Nem várhatott már semmit a farkastól. Azt mondta neki:

— Farkas testvér, eddig tartott veled a barátság! Most elválnak útjaink. Adtam neked egy nyulacskát, te pedig hónapokig vadásztál nekem. De így törött lábbal nem tudsz már etetni engem, nem várhatok tőled semmi hasznot - azzal ott-hagyta a farkast, és elindult, hogy másik barátot keressen magának, akit újra kihasználhat.

A farkas szíve nagyon fájt a róka érzéketlen szavait hallva:

— Jaj az ostoba fejeknek! Jaj a jó szívemnek! Hát lehet-e igaz barát a ravasz rókából? Ő csak oda fordul, ahonnan valami hasznot vár. Ostoba voltam, megérdemeltem a sorsom - mondta, és elsántikált.

Ha egy barátságban valaki csak a saját érdekeit nézi, és csak hasznot remél a barátjától, az nem igazi barátság! A farkas megértette, hogy az az igaz jó barát, akire a nehéz időkben is számíthatunk. És ettől a naptól kezdve jobban megválogatta a barátait.

A SZÍVTELEN LEOPÁRD

Az erdőben élt egy hatalmas, erős leopárd. Ha ő egy vad után eredt, biztosan elfogta, és ha elfogta, nem kegyelmezett neki. Csak a saját javát nézte, úgy gondolta, hogy neki nincs szüksége senkire. Szívtelen és kevély volt mindenkivel. A zsákmányát körbe hordozta az erdőben, hogy mindenki lássa és irigyelje. Aztán a többi állat szeme láttára jól belakmározott, nem érdekelte, hogy mások éhesen nézik. Azt gondolta, hogy ő erős, és nem kell osztoznia senkivel.

Egy nap egy természetes szarvas után vetette magát, és rövid üldözés után sikerült is elfognia, és erős karmaival leterítette. Mint mindig, most is körbe hordozta az erdőben a zsákmányát. A többi állat látta, hogy a leopárd lakomára készül. A leopárd azt is hallotta, hogy a többiek azt mondják egymás között: Bárcsak nekünk is adna egy kicsit belőle! Ez is nagyon tetszett

neki, a többi állat csodálatától erősnek érezte magát. De az eszébe sem jutott, hogy nekik is adjon a zsákmányból. A többi állat szeme láttára, de egyedül kezdett lakmározni belőle.

A sakál nem tudta tovább elviselni ezt a látványt, összeszedte minden bátorságát, és odament a leopárdhoz:

— Leopárd testvér, nagyon illetlenül viselkedsz! Vannak, akiknek sikerül zsákmányt ejteniük, és vannak, akiknek nem. Vannak, akik jóllaknak, és vannak, akik éheznek. Hát nem szívtelen és udvariatlan dolog, hogy mások szeme láttára töltöd meg a hasad?

A leopárd nagyon felmérgesedett a sakál szavaitól:

— Hej, te sakál, húzd meg magad! Talán a te zsákmányodat vettem el? Én magam fogtam magamnak, ott eszem meg, ahol akarom, senkinek semmi köze hozzá!

— Leopárd testvér, el fog jönni a nap, amikor te is gyenge leszel! Lehet, hogy te sem tudsz majd vadászni. Amikor majd azt látod, hogy mások esznek, de te nem tudsz, emlékezz a szavaimra! - mondta a sakál, és elhátrált a leopárd elől.

De a leopárd a sakál szavaira csak még nagyobb étvággal folytatta a lakmározást, és azt mondta:

— Nézd csak, miket beszél ez az ostoba sakál! Még hogy én elgyengülnék, még hogy én ne tudnék vadászni! - és csak gúnyosan nevetgélt.

Teltek-múltak a hetek, a hónapok, és a leopárd mit sem veszített a kevélységéből.

Egy napon, amikor a leopárd ismét vadászni indult, a zsákmánya után rohanva, egyszer csak úgy érezte, elfáradt. A zsákmánya, melyet már-már utolért, eltűnt a szeme elől. A leopárd nem értette, hogy mi történik:

— Mi van velem, hogy veszíthettem el a zsákmányt, mi történhetett? - kérdezte magában.

Bizony, a leopárd megbetegedett, és egyre fáradtabbnak, kimerültnek érezte magát. Már futni sem tudott, így nem tudott zsákmányt ejteni sem, és az éhségtől még jobban legyengült.

Egy napon az éhség kiűzte a barlangjából, és ahogy az erdőben vánszorgott, meglátott egy tigrist. A tigris jó étvággal falatozott az imént elejtett zsákmányból. A leopárd szájában összefutott a nyál. Rögtön eszébe jutottak a sakál szavai! Ebben a pillanatban értette meg, hogy korábban mit érezhetett a többi állat.

De a tigris nem volt olyan szívtelen és udvariatlan, mint a leopárd. A vágyakozó pillantásait látva rögtön megértette, hogy mit szeretne, és szívesen megosztotta vele a zsákmányát. A leopárd nagyon elszégyellte magát.

Nem telt el sok idő, és a leopárd meggyógyult. De most már megtanulta, hogy a zsákmányát megossza másokkal. Ha pedig

nem volt annyi, hogy másoknak is jusson belőle, úgy evett, hogy a többiek ne lássák, és ne kívánják meg.

Körülöttünk is élhetnek szegények, nincstelenek. Ha eszünk valamit, vagy osszuk meg velük, vagy legalább ne előttük együnk. Ha így tennénk, az bizony szívtelenség és udvariatlanság.

AZ OROSLÁN KALAUZA

Egy napon az erdő királya, az oroszlán kapuján kopogtatott valaki. Az oroszlán kinyitotta a kaput, és egy tigrist látott a kapuban, aki levegőért kapkodva újságolta neki:

— Királyom! Az erdőben különös dolgok történnek. Az állatok nyugtalanok. Gyere, és nézd meg saját magad!

— Állj meg, és nyugodj meg, barátom. Mitől lettél ilyen izgatott, nyugodj meg, és mondd el! - mondta neki az oroszlán.

— Királyom! Reggel felkeltem, és útnak indultam, hogy valami élelmet szerezzek, és mit látok, az állatok mindenféle menekülnek. Az egyiküket megállítottam, és megkérdeztem, hogy mi történt, ő pedig azt mondta, hogy furcsa hangokat hallottak az erdő egyik sarkából, és szaladt tovább! - beszélte el a tigris.

Az oroszlán nagyon meglepődött:

— Vajon mik lehetnek azok a különös hangok? Ennek bizony utána kell járnom! - mondta, és útnak is indult.

De az oroszlán nem tudta, hogy honnan jönnek ezek a különös hangok, ezért csak tanácstalanul sétált az erdőben, míg arra nem jött egy varjú.

— Királyom! Én ismerem azt a helyet, ahova menni akarsz, és ha akarod, odavezetlek! - mondta az oroszlánnak, aki vonakodva, de elfogadta a varjút kalauznak.

Az oroszlán útnak indult egy olyan kalauz vezetésével, aki-ről azt sem tudta, hogy valóban ismeri-e az utat.

Így haladtak tovább, elöl repült a varjú, nyomában ballagott az oroszlán. Hosszú-hosszú ideje mentek, de csak nem értek oda, ahonnan a különös hangok hallatszottak. Egy idő után az oroszlán már nem bírta tovább, és így szólt:

— Te varjú! Kezd elfogyni a türelmem. Nem értünk még oda?

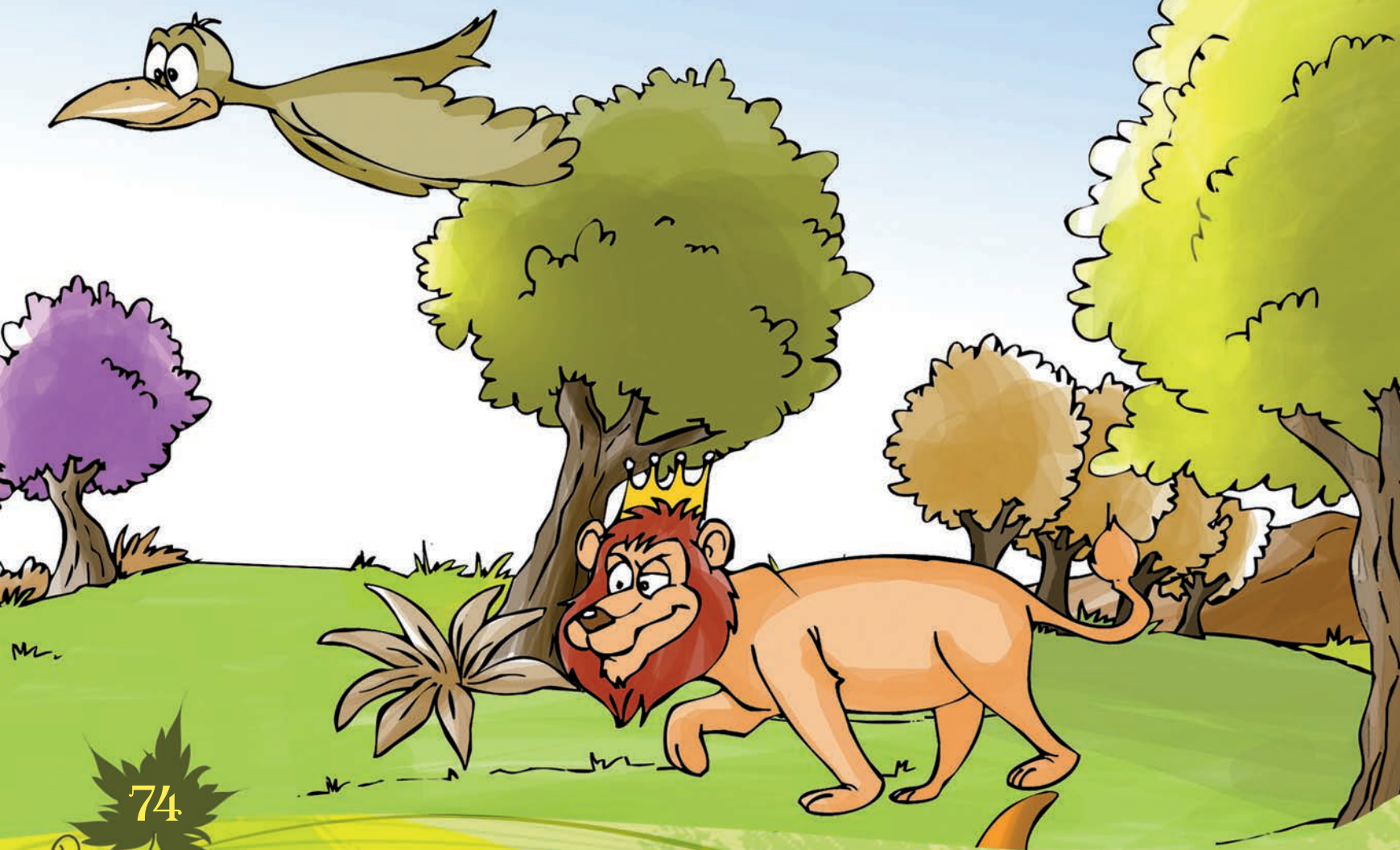
— Hát, királyom, én is csodálkozom! Biztos, hogy itt volt az a hely. Még egy kicsit menjünk, és ott leszünk! - mondta a varjú.

Mentek, mendegéltek, és lassan besötétedett. De még mindig nem értek oda arra a helyre. Az oroszlán fáradtan dőlt neki egy fa törzsének:

— Bizony, nem hiába mondják, hogy aki a tudatlant választja vezetőjének, az hiába fárad! Talán én is hibát követtem el, hogy a varjút követem!

Eközben a varjú az oroszlán haragjától félve elmene-
kült, és otthagyta az oroszlánt egyedül az erdőben. A sötétben az oroszlán nem látta, hogy kalauza nincs már sehol, és így kiáltott:

— Te varjú! Már beesteledett. Mutasd meg rögtön azt a helyet, ahonnan a különös hangok jönnek, aztán pedig menjünk haza!

De a varjúnak már nyoma sem volt. Az oroszlán megértette, hogy kalauza magára hagyta őt, de nem a varjúra ragudott meg, ha nem saját magára:

— Ha csak otthon ülök, és nem megyek ki a népem közé, nem tudom, hogy mi történik az erdőben, és főleg, ha egy tudatlant választok vezetőnek, akkor bizony ez történik. Úgy tűnik, becsaptak. De meg is érdekelttem, jó lecke volt ez nekem! - azzal elindult hazafelé.

Az erdőben nem voltak furcsa, különleges hangok, az állatok csak rá akarták ébreszteni az oroszlánt a kötelességére, hogy a népével és a birodalmával törődjön.

Attól a naptól fogva az oroszlán soha többet nem hanyagolta el az erdőt és lakóit. Azt is megértette, hogy nem szabad olyan híreszteléseknek hinnie, amiknek nem ismeri az eredetét.

A TYÚK GONOSZ TERVE

Egy baromfiudvarban éledgéljt jó pár tucat tyúk. Jó barátságban éltek, testvérekként töltötték napjaikat. De az egyik tyúk mégsem volt elégedett ezzel a helyzettel. Azt gondolta magában:

— Nagyon sokan lakunk ebben a baromfiudvarban! Nem jut nekem elég étel, és nem is foglalkozik velem eleget senki. Több figyelmet érdemelnék. Valami megoldást kell találnom.

Egy napon támadt egy nagyon rossz ötlete: azt gondolta, hogy még ha veszélyes is, amit kigondolt, a saját érdekében meg kell tennie.

És rögtön el is ment a rókához.

A tyúkot meglátva a róka nagyon elcsodálkozott:

— Vajon bolond ez a tyúk, vagy megunta az életét? - gondolta magában. De fennhangon csak annyit mondott:

— Ugyan, tyúk barátom, meguntad az életedet, és azért jöttél, hogy megegyelek?

A tyúk azt felelte:

— Róka testvér, ha most engem megeszel, csak egy tyúkot ehetsz. De ha megegyezel velem, megeheted az egész baromfiudvart.

Azzal elmondta a tervét a rókának: ha megígéri, hogy őt nem eszi meg, megmutatja neki, hogy hol van a baromfiudvar. A terve az volt, hogy nyitva hagyja a baromfiudvar ajtaját, hogy a róka bemehessen, és megehesse a többi tyúkot. Így a rossz szándékú tyúk egyedül élhet az egész baromfiudvarban. Úgy gondolta, hogyha egyedül marad, a gazda csak őt fogja szeretni, és ő fogja megkapni az összes eledelt.

Teltek-múltak a napok, és egyre közelgett az a nap is, amikor a róka elérkezik a baromfiudvarba. A tyúk már alig várta:

— Remélem, a róka nem mond le a tervről, és nem fog cserben hagyni engem! - gondolta magában.

De hát melyik róka mondana le egy egész baromfiudvarnyi tyúkról, nyugtatta magát.

És valóban, egy éjszaka a róka ott settenkedett a baromfiudvar körül. A tyúk ezt látva a tervek szerint kilopózott a baromfiudvarból, és nyitva hagyta a kaput.

A róka nagy lakomát rendezett a baromfiudvarban, a rossz szándékú tyúk pedig kint várta, hogy a róka felfalja a társait.

Végül egyetlen tyúk sem maradt a baromfiudvarban. A rossz szándékú tyúknak köszönhetően a róka úgy belakmározott, ahogy soha nem gondolta volna. Dolga végeztével teli hassal sompolygott kifelé, és így szólt:

— Köszönöm, tyúk barátom! Neked köszönhetően sokáig nem leszek éhes. Gyere, hadd köszönjem meg!

Persze a róka szándéka az volt, hogy az utolsó tyúkot is megegye. Éppen, amikor megragadta, hogy felfalja, kijött a gazda, és észrevette a rókát. Felkapta a puskáját, és célba vette. A róka az életét mentve szaladt el, és elengedte a tyúkot. Így a rossz szándékú tyúk a gazdának köszönhetően életben maradt.

A gazda látva, hogy a baromfiudvar kiürült, átkokat szórt a rókára. Nagyon dühös volt, hogy a rókának sikerült megmenetnie az irháját. Azzal próbálta vigasztalni magát, hogy legalább egy tyúkot megmentett. Azt nem is gondolta volna, hogy minden rossz éppen a megmentett tyúk miatt történt.

Teltek-múltak a napok, és a rossz szándékú tyúk elérte célját, és boldogan éldegélt. Mivel egyedül maradt a baromfiudvarban, a gazda figyelme csak az övé volt, és ő kapta az összes eledelt is. Jól tartották, nagyon szerették, a tyúk pedig elégedett volt. De nagyon is tudta, hogy milyen veszély leselkedik rá: a róka már kitervelte, hogy őt is megeszi. Amikor erre gondolt, a rossz szándékú tyúk szívét félelem töltötte el.

És nem is hiába félt, mert egy sötét éjszakán a róka ismét feltűnt a baromfiudvar körül. Amikor a tyúk meglátta őt, így szólt hozzá:

— Miért is jöttél erre, róka testvér? Nem maradt itt már tyúk, akit megehetnél!

— Itt vagy még te is! Vagy te talán nem vagy tyúk? - kérdezte a róka.

— De mi egyezséget kötöttünk! Azt ígérted, hogy megeszed a társaimat, de engem nem bántasz - mondta a tyúk.

Azt azonban nem is sejtette, hogy a gazda utolsó tyúkját féltve a rókától, minden éjszaka a baromfiudvar mellett őrködött, és meghallotta a beszélgetésüket.

— Hát ez a helyzet, te áruló tyúk! Bizony, te okoztad a többiek vesztét! Akkor legyen ugyanaz a te sorsod is!

Azzal a gazda felhagyott az őrködéssel, és nem akadályozta meg a rókat, hogy megegye a tyúkot.

Így a rossz szándékú tyúk végül a saját csapdájába esett. Tudnia kellett volna, hogy nem bízhat a rókában, és hogy a saját önzése miatt nem áldozhatja fel a barátait, így azonban önzése miatt ő is a saját gonosz terve áldozatává vált.

A RÓKA PRÓBATÉTELE

Egyszer az erdő királya, az oroszlán úgy döntött, hogy kideríti, ki a legmegbízhatóbb állat az erdőben. Ezért egy versenyt rendezett. A versenyzőknek több próbán kellett megfelelniük, és végül a nyertes díjat is kapott.

Az oroszlán kihirdette a versenyt az állatok között, és aki csak a hírért hallotta, mind igyekezett az oroszlán palotájába. Ott volt a tigris, a farkas, a sakál és a róka is.

Az oroszlán a versenyre érkező állatokkal beszélgetett, amikor észrevette a rókát. Azt gondolta magában:

— A többi állatot még csak értem, de vajon miben bízik a róka, hogy idejött?

Azzal magához hívatta a rókát, és megkérdezte tőle:

— Mondd csak, te róka, te ugyan miben bízol, hogy erre a versenyre jöttél? Mindenki ismeri a csalárdságodat és ravaszságodat az erdőben!

— Uram, királyom, éppen azért jöttem, hogy megszabaduljak a rossz híremtől, és ha lehetőséget adsz rá, be is bizonyítom - mondta a róka.

— Hát legyen, róka barátom, itt van a lehetőség: ha te nyersz, kihirdetem, hogy te vagy a legmegbízhatóbb állat az erdőben, és meg is jutalmazlak. Most pedig menj, és éld tovább az életed, mert olyan pillanatban foglak próbára tenni, amikor nem is várnád - felelte erre az oroszlán.

A róka kíváncsian és izgatottan tért haza. Hiába tért azonban vissza a mindennapokhoz, nem tudott megnyugodni. Csak azt várta, hogy mikor teszik próbára, ezért minden pillanatban nagyon óvatosnak kellett lennie.

Teltek-múltak a napok, és nem történt semmi különleges. Nem volt sem próbatétel, sem hír az oroszlántól. A róka kezdett türelmetlenné válni:

— Jöjjön, aminek jönnie kell: elegendem van már. Nem tehetek semmi ravaszságot, és nem viselkedhetek a saját vágyaim szerint - és már alig bírta türtőztetni magát.

Eltelt még néhány nap, és még mindig nem történt semmi. A róka kezdett megfélekezni az óvatosságról. Azt mondta magának:

— Úgy látom, az oroszlán már elfeledkezett rólam. Nem fog próbára tenni. Én meg igazából nem is akarok olyan megbízható lenni - és rögtön azon kezdett gondolkodni, hogy hogyan eszelhetne ki valami ravaszságot.

Eközben a király csak arra várt, hogy a róka figyelme lankadjon. Mert ő a róka valódi személyiségét akarta megismerni.

És végül el is jött az idő, amire a király várt. Úgy tett, mintha megsebesült volna, és lefeküdt az útra, ahol a róka szokott járni. Kis idő múlva arra is jött, és megpillantotta az oroszlánt. Odaszaladt hozzá, és mit látott, mit nem: az oroszlán nagy fájdalmak közepette feküdt a földön. A róka

azt sem tudta, hogy örüljön vagy szomorkodjon. Végül megkérdezte:

— Királyom, mi történt veled, hogy itt heversz a földön?

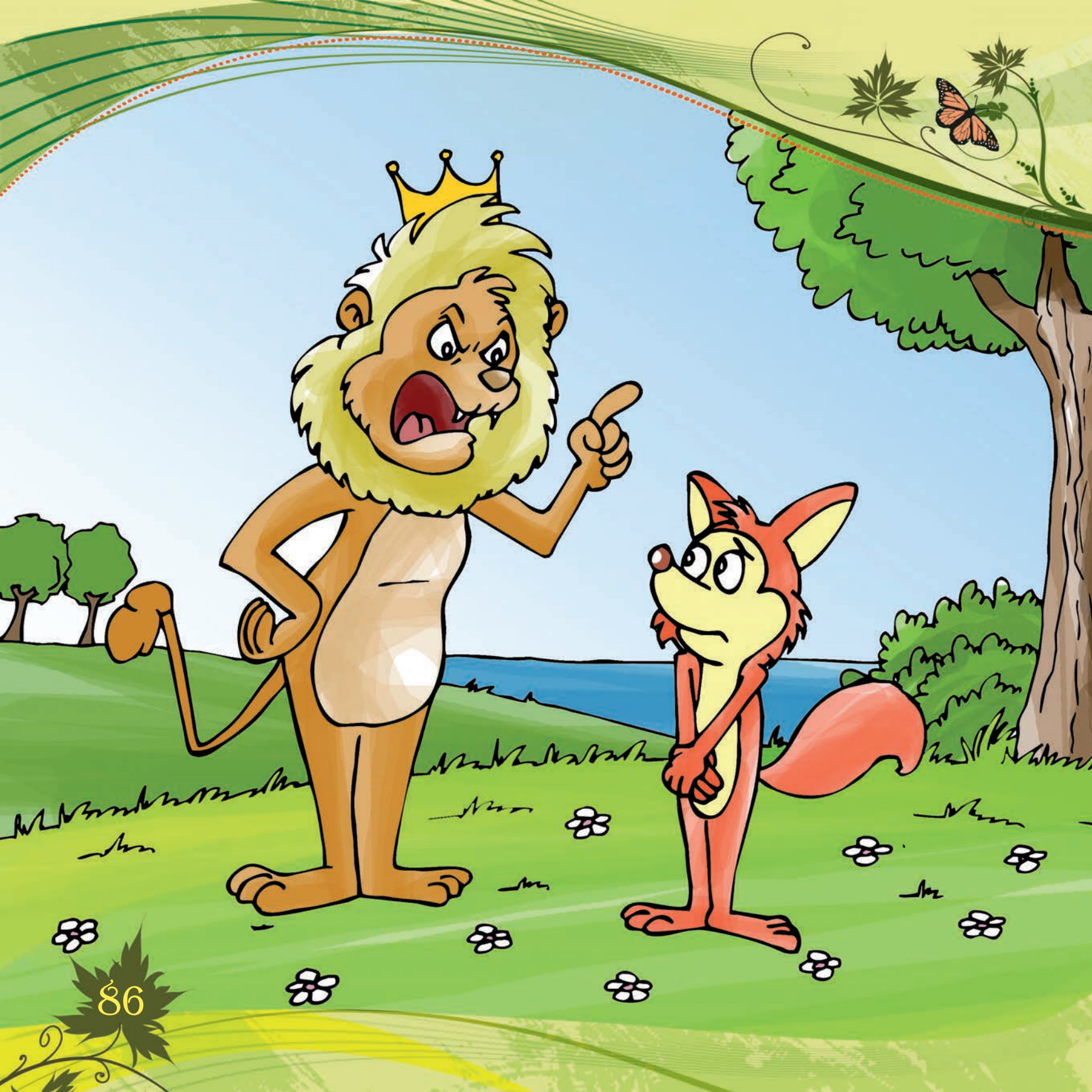
— Ne is kérdezd, róka barátom, éppen úton voltam, hogy próbára tegyelek téged, amikor eltörtem a lábamat. Segíts hát nekem, hogy visszajussak a palotámba! Különben itt halok meg! - kérlelte az oroszlán.

A róka azonban azt mondta:

— Hetek óta miken megyek keresztül miattad! Kénytelen voltam rendesen viselkedni, mert féltem, hogy mikor teszel próbára. Bizony, inkább itt hagylak téged, hogy megszabaduljunk tőled! - Azzal hátra se nézve beszaladt az erdőbe.

Pedig azzal, amit tett, éppen hogy elbukott a próbatételen. Az oroszlán helyében lehetett volna valaki más is, aki valóban segítségre szorul. Márpedig a megbízhatóság alapja az, hogy segítőkészek legyünk, és mások számíthassanak ránk.

Telt-múlt az idő, és egy napon a gyanútlanul sétálgató róka egyszer csak szembe találta magát az oroszlánnal. Elsápadt a félelemtől, és alig tudta kinyögni:

— Nahát, királyom, mit nem látok! Hát mégsem haltál meg?

— Dehogyan haltam meg! - felelte az oroszlán. - Egy hatalmas király vajon belehal egy lábtörésbe? Nem volt ez más, mint egy próbatétel. Hát nem tudtam-e, hogy a negyven éven át alakoskodó róka nem válik egy nap alatt megbízhatóvá? Milyen kár, hogy megbuktál ezen a próbatételen! Most már tudom, hogyha valóban megsebesülnék, benned nem bízhatnék meg. Ha segítettél volna rajtam, megfeleltél volna a próbatételen, és azzal jutalmaztak volna, hogy kinevezlek a miniszteremnek, és megszabadulhattál volna a korábbi rossz híredtől!

Azzal az oroszlán hátat fordított a rókának, aki szán-bánta már, hogy ezt a lehetőséget elmulasztotta.

A HIDEGVÉRŰ MEDVE

Az erdőben élt, éldegélt egy medvecsalád: az anyamedve, az apamedve és a medvebocs.

Az apamedve mindennap elment vadászni, hogy a család a zsákmányával megtölthesse a gyomrát. A medvebocs pedig nőtt, nődögélt. Lassan eljött az ideje, hogy ő is megtanuljon vadászni. A medvebocs is úgy érezte, hogy ő is szeretne zsákmányt szerezni a családjának. Elmondta ezt a szüleinek, akik büszkén fogadták a döntését. A medvebocs pedig ugrándozott örömeiben:

- Éljen, éljen! Én is megyek vadászni!

De az anyamedve szíve nyugtalan volt: attól félt, hogy valami baj érheti a kis bocsát. Ezért alaposan az apamedve lelkére kötötte, hogy jól vigyázzon a gyermekükre. Az apa azonban elengedte a füle mellett a figyelmeztetéseit, csak annyit mondott, hogy ne aggódjon, és másnap reggel a fiával együtt elindultak vadászni.

A medvebocs már alig várta reggelt, amikor az apjával együtt végre elindultak vadászni. Mentek, mendegéltek, és egy folyó partjára értek, ami tele volt hallal. Az apamedve könnyedén kifogta az első halat, amit megpillantott, a fia pedig figyelmesen nézte, és felkiáltott:

- Milyen könnyű is ez a vadászat! Ezt én is meg tudom csinálni!

De a folyó mély és veszélyes volt egy kis bocs számára. Közben az apamedve is elfeledkezett az anyamedve figyelmeztetéséről, és egy csillámló hal után vetette magát, egyedül hagyva a fiát. A halakat látva a folyóban a bocs is a vízbe merítette a kis mancsát. De hirtelen elvesztette az egyensú-

lyát, és kis híján a folyóba zuhant. Éppen hogy meg tudod kapaszkodni egy víz fölé nyúló fa ágaiban.

- Nem is olyan könnyű ez a vadászat, mint gondoltam!
- kiáltott fel a medvebocs.

Félelmében azt sem tudta, hogy mit tegyen. És ha ez még nem lett volna elég, a folyóparton egyszer csak felbukkant egy vadász, és a medvebocsra szegezte a puskáját.

Ekkor tért vissza az apamedve, és mit nem látott? A fiacskája a sebes sodrású folyóban kapaszkodik a faágakba, és még a vadász is le akarja lőni!

Az apamedvében meghűlt a vér. De hiába ijedt meg, tudta, hogy nyugodtnak kell maradnia, mert csak így mentheti meg a fiát. Azon gondolkodott, hogy mit tehetne, végül pedig csendben a vadász háta mögé lopózott. Teljes hidegvérrel lopakodott a vadász mögé, majd akkorát sújtott rá a mancsával, hogy a vadász azt sem tudta, hogy mi érte, és ájultan zuhant a földre. Így az apamedve a nyugalma megőrizve megmentette a fia életét.

Ha a medve elveszíti a hidegvérét,
és első haragjában rátámad a vadászra,
mind a kettőjük életét veszélybe sodor-
ta volna.

De megfontoltan cselekedett, és meg-
mentette a fia életét, így az anyamedve
is megbocsátott neki.

Apa és fia gyorsan összeszedte magát, és mielőtt még a vadász magához tért volna, hazasiettek az otthonukba, és ezután mindig megfogadták az anyamedve figyelmeztetéseit.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

